

## Velika noč v loki.

V vaški lini se je zamajal véliki zvon. Njegov glas se je razlil čez obsežno ravan, preko gozda v loko in zbudil bele zvončke, ki so preplašeni dvignili glavice, češ, ali bomo res prespali veličastne dneve? Iz gozdne preseke je dahnil vetrič, pocukal s srebrnimi nitkami zvončke, da je zacingljalo po loki, kakor biserni studenček, ki je skakljal preko kremenov. Trobentice so se združile v zборе, da bi boljše zadonela vzvišena pesem. In baržunaste mačice! Splezale so na vrbove vejice, se vsele v pripravljene koške, da bi imele boljši razgled. Starejše so si nadele žolte čepice, se ozirale v ogledalce, vihale brčice in se umivale z mehкими tačicami. Na sosednjih vrbinjah so bile pa nekatere že tako okinčane, da so jim postali koški pretesni in so skočile vriskaje na mahove blazinice. Zlata kalužnica se je držala za trebušček, in solze so ji padale na liste. Tako se ni še nikdar nasmejala.

»Kaj je danes zunaj?« si je mislil škorec, ki je ravno popravljajl gnezdece v duplu. Stresel je smaragdni kožušček, ker je bil oprasen, in je skočil na prag.

Njegova tovarišica je sedela na beki in mu zaklicala: »Hej, Veliko noč praznujemo! Pridi, pomagaj nam!« In že je sfrčal k nji, sviral pesmice, ki so se glasile daleč v mrak — — —



Miladin:

### Zvon.

Ko danica prižari,  
nočne groze razpodi,  
jaz iz spanja te zbudim,  
ko na gori zazvonim —  
v mlado jutro: bim, bim, bim!

Ko je poldan, čuj, postoj  
in obriši s čela znoj!  
Kadar znamenje ti dam,  
pojdi pokrepčat se v hram —  
me li čuješ: bam, bam, bam! —

Zdaj pa solnca ni nikjer,  
že prihaja v dol večer —  
zdaj se vrni na svoj dom,  
jaz pa ti prinesel bom  
sanj presladkih: bom, bom, bom!

